

Елегія про радість

Володимир Підпалий

Боюсь торкнутись: опечуся.
І не торкнуся – опечусь.
Нагнувшись, питиму – нап'юся.
І як не питиму – нап'юсь.

А вже ж коли на видноколі
майне востаннє далина,
я з волі власної – неволі –
гіркого наточу вина.

І засиніє за вітрами
зими холодне полотно,
і потече тоді струмками
вино, невипите вино.

Та ненароком хтось, припавши,
нап'ється й радісно зітхне –
і пом'яне неславу нашу,
неначе славу, пом'яне.

І засміється, і заплаче
кумедний і красивий хтось.
Та так заплаче, що неначе
ми радісно засміємось...